

Piše: Milutin Šoškic

Vaterpolistima ravna nema

Na evropskom prvenstvu prošlog meseca naši Delfini su osvojili trideset treću medalju i to pod tri različita imena - kao ekipa Jugoslavije, pa državne zajednice Srbije i Crne Gore i ovu trideset treću, koja sija i vredi najviše, pod imenom, himnom i zastavom samostale države Srbije. Na grudima naših vaterpolista sijaju tri zlatne medalje sa Olimpijskih igara 1968, 84, 88, pet srebrnih 52, 56, 64, 80, 2004. i jedna bronžana 2000. godine. Tri puta su osvojili svetsko prvenstvo 86, 91, 2005., jedno srebrno 2001. i četiri treća mesta 73, 78, 93, 2003. Neverovatno, ali istinito, najduže smo čekali da osvojimo zlatnu medalju na Evropskom prvenstvu.

To priželjkivano prvo mesto kovalo se pune četiri decenije. Za to dugo vreme imali smo nekoliko šampionskih generacija. Osvajali smo Olimpijske igre, svetska prvenstva, i mnoge svetske turnire, a Evropa je dugo i predugo odolevala. Zašto smo gubili četiri decenije evropsko zlato, nikom nije bilo jasno. Mnogi zaljubljenici u ovaj atraktivni sport, postavljali su pitanje: Dali je li to sudbina, nesreća ili božja volja? . To je trajalo sve do početka rata na našim prostorima i Evropskog prvenstva u Atini 1991. godine. Prljavi rat se pretvorio u građanski, država je razbijena, a prvenstvo Evrope na pragu. Na samo dve nedelje do početka prvenstva hrvatski igrači napuštaju pripreme i vraćaju se kući. Bezizlazna situacija nametala je i pitanje dali odustati ili se takmičiti? Igrači zemalja učesnica, na Evropskom prvenstvu u Atini, izjavljuju da je ovo kraj svih nada naših vaterpolista da osvoje evropsko zlato. To mišljenje zastupa i sportska javnost naše zemlje, samo ne i kapiten ekipe i najbolji igrač sveta toga vremena, Igor Milanović, koji izjavljuje: "Bićemo prvaci Evrope pored svih nedaća". Ta njegova izjava izazvala je podsmeħ kod naših sportskih rivala kao i mnogih drugih, ali ne kod njegovih drugova iz ekipe i stručnog štaba. Doneta je ispravna odluka da se igra. Naš stručni štab na brzinu popunjava ekipu vraćajući talentovane mlade igrače sa godišnjeg odmora, dok su pojedini direktno došli sa ratišta da popune mesta odbegle braće, rešeni da se dostojanstveno i sportski bore za ugled i prestiž svoje zemlje.

I ako bez treninga, fizičke i taktičke spremnosti, oni su mentalno, moralno i patriotski bili veoma jaki i odlučni da dokažu svima da mogu da ostvare i nemoguće. Na tome Evropskom prvenstvu naši vaterpolisti ne plivaju samo brzo, oni

prosto lete u bazenu, potapaju protivnika za protivnikom. I na kraju nadmoćno osvajaju evropsku medalju, jedinu koja im je nedostajala u njihovoj riznici trofeja. Sportski svet Evrope i čitave planete ostao je bez teksta, a domaća javnost oduševljena i srećna. Ti mladi momci su sjajnim uspehom, na nezalečive ratne rane, svom narodu stavili melem koji im je ublažio bolove, bar za trenutak dok euforija zbog uspeha prođe. Posle ovog podviga na Evropskom prvenstvu u Atini, te davne 1991. godine, naše delfine niko više nije mogao da zaustavi u nerednim pohodima ka evropskom zlatu. Bog je bio na njihovoj strani, pa su bez teškoća osvajali evropske titule 2001. i 2003. godine.

Na ovaj sportski komentar nateralo me je ovogodišnje Evropsko prvenstvo, održano prošlog meseca u Beogradu. Situacija pre početka prvenstva je bila slična onoj iz 1991. godine. Igrači iz crnogorskih klubova napuštaju ekipu, jer je tako odlučio državni vrh te naše bratske zemlje. To je bila više nego teška situacija, jer se igra kod kuće, a narod traži prvo mesto i prvu zlatnu medalju pod imenom Srbija. Trbalo je imati snage i dovoljno koncentracije da se pobeđe protivnici poput Rusije, Španije, Italije, Nemačke, Holandije, Rumunije i Mađarske i tako ispune želje sportske javnosti Srbije. Trebalo je izdržati i pritisak odgovornosti deset veoma teških takmičarskih dana i deset nedovoljno mirno prospavanih noći, jar je želja za uspehom učinila svoje, unela nervozu i veliku tremu u igrače. Užasno teško, pre svega psihički, bilo je u bazenu. Sa tribina, publika traži pobeđu. U bazenu, teška borba sa jakim protivnikom. Na klupi, gde sede rezervni

igrači i stručni štab - nervoza. Pojedinci hoće da uskoče u bazen da pomognu, a povici Srbija, Srbija obavezuju aktere da ostvare nemoguće. Tako je bilo iz dana u dan, iz duela u duel, sve do kraja finala, do kojeg su naši vaterpolisti došli pobedivši sve svoje rivale.

U finalnom susretu delimo megdan sa velikim rivalom, Mađarskom, koji nam je mnogo puta zagorčao život. Ovoga puta su želeli više nego ikada da nas pobeđe i ponize tu, u našem bazenu, pred našim navijačima. Želja Mađara i naših je samo pobeđa, jer sve drugo ne vredi ništa. Tribine na bazenu Tašmajdana ispunjene su do poslednjeg mesta. Među gledaocima dve najodgovornije ličnosti Srbije: predsednik Tadić i premijer Koštunica. Tu je i pomoć iz Republike Srpske, od predsednika vleade, Dodika.

Na tribinama uzbuđenje, a u bazenu borba mađarskih i srpskih divova. Vaterpolo jeste sport, ali te noći vaterpolo je bio nešto više od sporta. Na samom početku naši su povelili sa 2:0, tribine bazena su eksplodirale od oduševljenja. Svi nas već vide kao šampione Evrope. Mađari ne bi bili ono što jesu, godinama među najboljima na svetu, da nisu izmenili rezultat od 0:2 do 5:2 u njihovu korist. Na pomolu je novi poraz od Mađara. Bože, koji li će to biti po redu?! Gledaoci se ipak ne predaju, bodre, a igrači

pojačavaju tempo. Jake su to sportske ličnosti, počinju da stižu rivala, pa ga i prestigoše. Pobeđa, Srbija je prvak Evrope!!

To, što je dvanest veterpolista učinilo te septembarske noći na Tašmajdanu, odlika je pravih asova. I u bazenu, i na tribinama, i na ulicama gradova i sela Srbije zavlada je radost, histerija i sreća. Srbija je šampion Evrope!! Ova pobeđa znači više od sreće, ona je hrana za naš narod. Ovakvog doživljaja nema u drugim zemljama, sve je spontano. Medalja osvojena pred zastavom i himnom Srbije, briše mnoge muke našem narodu. To je ono što su vaterpolisti i narod zajednički želeli. Nešto, što neki neće ili ne žele da znaju. To je uzvišeni osećaj, zato naši delfini u glas izjavljuju: "Ovo zadovoljstvo i sreću ne može niko da nam oduzme i ospori". Naš narod kaže: "Oni su najbolji, a mi smo srećni što ih imamo". Popeli su se naši momci na ponedničko postolje da prime zaslužen osovajeno zlatnu medalju, da čuju pobeđničku himnu svoje zemlje.

Imao sam veliku sreću da prisustvujem ovoj pobeđi, da budem radostan i zaboravim na teške trenutke, da osetim smirenje kao svaki put posle molitve.

Iz putničke agencije MAC Travel

www.mactravel.us
info@mactravel.us

Ljiljana Marković direktor MAC Travela

MOKRA GORA I ŠARGANSKA OSMICA

ŠARGANSKA OSMICA JE NAJATRAKTIVNIJA TURISTIČKO-MUZEJSKA ŽELEZNICA U EVROPI MEĐU PRUGAMA USKOG KOLOSEKA. KAD IZADETE IZ ŠARGANSKOG TUNELA IZNAD VIJUGAVOG DRUMA TIK DO NEBA, NA VRH BRDA KAO U KAKVOJ BAJCI SMESTIO SE GRAD. VISINSKO RASTOJANJE OD 300 M IZMEĐU STANICE ŠARGAN, VITASI I MOKRA GORA POVEZANO JE SERPENTINSKOM ŽELEZNICOM DUGOM 13 KM SA 22 TUNELA. ČAROBNA VIZIJA KOJA VAS PROSTO TERA DA ZASTANETE I DA JE DOBRO POGLEDATE.

Informacije:
MAC TRAVEL
2900 W. Irving Park Rd.
Chicago, IL 60618
Tel: 773.883.0600
800.883.0626

ONOG TRENUTKA KADA KROČITE NA DRVENU KALDRMU OVOG ČAROBNOG „DRVEN GRADA“ UPRAVO STE ZAKORAČILI U BAJKU ČIJI JE TVORAC EMIR KUSTURICA. PORED OČUVANIH ELEMENATA KULTURNE

BAŠTINE MOKRA GORA POSEDUJE I IZUZETNE PRIRODNE VREDNOSTI KOJE TURISTIMA IZ URBANIH SREDINA PRUŽAJU MOGUĆNOST POVRATKA OČUVANOJ PRIRODI I PRIRODNOM NAČINU ŽIVOTA.

SILOVIT START

Srpski fudbalski tim United Serbs iz Čikaga, na startu ovogodišnjeg prvenstva lige grada Čikaga, ostvario je četiri briljantne pobeđe i najavio da u ovoj jakoj ligi može i želi mnogo više, čak i do titule. Ljudi koji vode klub od Baneta Krstića, Srđana, Igora, Saše i Bogića, ne samo što žele da nastave uspešan rad prethodne uprave, Voje, Mileta i drugih, već hoće da klub podignu na još veći nivo.

Čikago Storm čiji je vlasnik Viktor Jakovljević sprema se za početak indoor lige Amerike. I na kraju čestitke našeg lista profesionalnom timu Čikago Fire, na osvajanju "otvorenog kupa" Amerike u želji da i u "plejofu, profesionalne lige Amerike u fudbalu budu najbolji.